О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 43240

гр. София, 04.11.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 29 състав,** в закрито заседание на 04.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

като разгледа дело номер **8639** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 213а, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба с вх. № 38379 от 22.10.2026 г. по описа на Административен съд – София-град (АССГ), подадена от областния управител на област С., чрез процесуалния представител Л. И., срещу определение № 39520 от 13.10.2026 г., постановено по адм. дело № 8639/2026 г. по описа на Административен съд – София-град.

С обжалваното определение настоящият състав е оставил без уважение молбата на областния управител на област С. с правно основание чл. 176а, ал. 1 АПК за изменение на решение № 35578 от 15.09.2026 г. по адм. дело № 8639/2026 г., в частта за разноските, с която Областна администрация на област С. е осъдена да заплати на адв. Г. Ц. Ш. адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 евро. В диспозитива на определението съдът изрично е указал, че същото не подлежи на обжалване.

При извършената служебна проверка на основание чл. 213а, ал. 2 от АПК, настоящият състав констатира, че частната жалба е процесуално недопустима на основание чл. 215, т. 4 във връзка с чл. 231 от АПК.

За да бъде една частна жалба допустима, тя следва да изхожда от надлежна страна с правен интерес, да е подадена в установения от закона срок, да е формално редовна и да е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на самостоятелен инстанционен контрол съгласно чл. 229 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 176а, ал. 3 от АПК (в сила от 05.08.2025 г.) определението на съда за разноските, постановено по реда за допълване или изменение на решението, се постановява в закрито заседание, връчва се на страните и може да се обжалва по реда, по който подлежи на обжалване решението.

Нормата установява принципа на функционална и процесуална зависимост между режима на оспорване на съдебното решение по съществото на правния спор и режима на оспорване на последващия съдебен акт, с който съдът се произнася по отговорността за съдебно-деловодните разноски (в този смисъл определение по адм. дело № 5715/2026 г. на Върховния административен

съд). Разглеждането на искането по чл. 176а, ал. 1 от АПК има акцесорен характер и произнасянето по него съставлява неразделна съставна част от произнасянето по главното спорно право (в този смисъл определение № 9740 от 07.10.2026 г. по адм. дело № 8422/2026 г. на Върховния административен съд). Поради това обжалваемостта на определението по чл. 176а от АПК изцяло следва правния режим на обжалваемост на крайния съдебен акт по спора.

В конкретния казус първоинстанционното производство по адм. дело № 8639/2026 г. по описа на Административен съд – София-град е образувано и проведено по реда на Дял пети, Глава седемнадесета, Раздел IV от АПК (чл. 294 и сл. от АПК) – по жалба на Г. К. К. срещу бездействие на органа по изпълнението (областния управител на област С.) за заплащане на разноски по изпълнителното производство. С постановеното по това производство решение № 35578 от 15.09.2026 г. съдът се е произнесъл на основание чл. 298, ал. 1 и ал. 3 АПК, като в съответствие със закона в диспозитива изрично е постановено, че решението не подлежи на обжалване.

След като съдебното решение по главния спор е окончателно и изключено от обжалване, то по силата на изричното правило на чл. 176а, ал. 3, изр. второ от АПК, на обжалване не подлежи и постановеното по реда на чл. 176а, ал. 1 от АПК определение № 39520 от 13.10.2026 г., с което е отказано изменението на решението в частта за присъдените разноски (в този смисъл определение по адм. дело № 5412/2026 г. на Върховния административен съд; определение по адм. дело № 3039/2025 г. на Върховния административен съд). Недопустимо е първоначалният акт по главното производство да е окончателен по силата на закона, а акцесорният акт относно разноските, да бъде обект на последващ инстанционен съдебен контрол.

Определението не попада и в приложното поле на чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК, тъй като не е от категорията на преграждащите по-нататъшното развитие на главното производство съдебни актове, нито е налице изрична правна норма, допускаща оспорването му.

Наличието на право на жалба е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно. Липсата на подлежащ на оспорване акт изключва възможността за разглеждане на частната жалба.

По тези съображения частната жалба следва да бъде оставена без разглеждане като недопустима на основание чл. 215, т. 4 във връзка с чл. 231 и чл. 213а, ал. 2 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 215, т. 4 във връзка с чл. 231 и чл. 213а, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 29 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ частната жалба на областния управител на област С. срещу определение № 39520 от 13.10.2026 г., постановено по адм. дело № 8639/2026 г. по описа на Административен съд – София-град.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: